

JAPAN letter

Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok

JAPAN FOUNDATION

ฉบับสาร

74

APRIL
MAY
JUNE
2012

02 COVER Story

ความประทับใจจาก AUN & HIDE
ทัวร์คอนเสิร์ต และเวิร์คชอปดนตรี

09 JENESYS

ชุมทรัพย์ภายใน

12 Activity Report

- “วากาชิ” – ศิลปะแห่งการทำขนมญี่ปุ่น
- การฉายภาพยนตร์สารคดี – “ห้วงโซ่ชีวิต
ความงามของโมคุอันโซเมะกิโมโน”
- Kizuna 11.3.11 – การฉายภาพยนตร์
เพื่อรำลึกเหตุการณ์แผ่นดินไหวใหญ่โทโฮคุ
ประเทศญี่ปุ่นในวันที่ 11 มีนาคม 2011

- “ซาโยนาระ” ละครคนเล่นกับหุ่นยนต์
- เวทีสัมมนาสาธารณะ เรื่อง “แบ่งปัน
ประสบการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติ
ระหว่างญี่ปุ่น-ไทย”
- การประชุมนานาชาติ เรื่อง “การสร้าง
ความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียเพื่ออนาคต
ที่ยั่งยืน”

13 Farewell Message from our Director General

14 JFBKK Library's

Recommended Books & DVDs

15 JF Theater

April – June 2012

ระหว่างวันที่ 21 มกราคม ถึง 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 สามนักดนตรีมากฝีมือจากญี่ปุ่น AUN & HIDE ซึ่งประกอบด้วย เรียวเออิ แลโคเออิ ฮิโนะฮุเอะ (AUN) และ ฮิเดยูกิ ไฮโด (HIDE) ได้เดินทางมาเปิดคอนเสิร์ตในประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งไทย ลาว กัมพูชา และเวียดนาม ในฐานะทูตวัฒนธรรมซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดย Agency for Cultural Affairs of the Japanese Government

พวกเขาเปิดการแสดงทั้งหมด 29 ครั้งในประเทศต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาทัวร์คอนเสิร์ตในครั้งนี้ โดยได้นำเสนอดนตรีดั้งเดิมของ ญี่ปุ่นอย่าง กลองไทโกะ ชลุ่มฟูเอะ ซามิซิง และฉาบญี่ปุ่น (เซบิซา) การแสดงในแต่ละครั้งได้รับการตอบรับอย่างดีเยี่ยมจากผู้ชม

ที่กรุงเทพฯ เจแปนพาวนด์เซ็น กรุงเทพฯ ได้เปิดการแสดงคอนเสิร์ตและจัดเวิร์คช็อปของ AUN โดยมีคอนเสิร์ตครั้งสุดท้ายที่ สวนลุมพินีในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ ซึ่ง AUN ได้ร่วมแจมกับคุณโก๋ มีสเตอร์เช็กแมนและนักดนตรีจากวงบอยไทย รุ่น 2

ญี่ปุ่นสารานับนี่ยานาเสนอทกลมภาษาญ AUN & HIDE รวมถึง ท่านอื่น ๆ ก็ได้มีส่วนร่วมในทัวร์คอนเสิร์ตครั้งนี้ และความเห็นจาก ผู้ชมต่อคอนเสิร์ตของ AUN & HIDE

AUN (เรียวเออิ แลโคเออิ ฮิโนะฮุเอะ) HIDE (ฮิเดยูกิ ไฮโด)
เสน่ห์ของวัฒนธรรมญี่ปุ่น และเครื่องดนตรีพื้นเมืองญี่ปุ่นต่อผู้คน
ทั่วโลก

ประเทศญี่ปุ่นมักจะเป็นที่รู้จักในสายตาประชาคมโลกในเรื่องของ เศรษฐกิจ ดังนั้นวัฒนธรรมและดนตรีพื้นเมืองของญี่ปุ่น รวมถึงเครื่อง ดนตรีพื้นเมืองจึงไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายนัก แต่ถึงอย่างนั้น Wadaiko กลองพื้นเมืองของญี่ปุ่นก็มีชื่อเสียงมากและเป็นที่ชื่นชอบไปทั่วโลก และ คำว่า “Taiko” ก็กลายเป็นคำที่รู้จักกันไปทั่วโลก แต่เครื่องดนตรีอื่นอย่าง เช่น ซามิซิง ฟูเอะ หรือโคโตะก็ยังไม่เป็นที่รู้จักในระดับโลกเท่าไรนัก

พวกเรา AUN ได้สร้างสรรค์ดนตรีซึ่งมีความทันสมัยแต่ใช้เครื่องดนตรี พื้นเมือง เราอยากจะทำให้กำเนิดดนตรีแนวใหม่ J-Classic ซึ่งแตกต่างจาก ดนตรีโบราณที่มักจะถูกลืมไว้ในพิพิธภัณฑ์

ดังนั้นตำแหน่งทูตวัฒนธรรมจึงเป็นสิ่งที่ลงตัวกับเราพอดี การกิจในฐานะ ทูตวัฒนธรรมของเราคือการกระตุ้นให้คนดนตรีพื้นเมืองและผู้เล่นเครื่อง ดนตรีพื้นเมืองทุกคนในทุกแห่งหนได้สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมา ถ้าคน

ดูพูดหลังจากที่พวกเขาได้ดูการแสดงของเราว่า “เครื่องดนตรีญี่ปุ่นยอดเยี่ยมไปเลย!” หรือว่า “การแสดงของคุณทำให้ฉันอยากรู้จักประเทศญี่ปุ่น มากขึ้น” นั่นก็จะเป็นแรงบันดาลใจที่มีพลังที่สุดสำหรับเราเช่นกัน

คำว่า AUN หมายความว่าอย่างไร? อะไรคือแนวคิดที่อยู่เบื้องหลังชื่อนี้?

— ไม่มีเส้นแบ่งกันในดนตรีแต่พวกเราทุกคนต่างก็มีสัญชาติของตัวเอง

มันมี 2 ความหมาย – ความหมายแรก AUN เป็นคำซึ่งบ่งบอกถึงแนวคิดของจังหวะเวลาที่ลงตัวพอดี AUN ก็เป็นเหมือนพวกเรา ในฐานะฝาแฝดซึ่งมีจังหวะที่ลงตัวพอดีในทางดนตรี สองคือ - ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นก็เริ่มต้นด้วยตัวอักษร “ア”(a) และจบด้วยอักษร “ン”(ng) และคำทุกคำในภาษาญี่ปุ่นก็ถูกถ่ายทอดออกมาระหว่างตัว A และ UN นี้ พวกเราเล่น Wagakki (เป็นคำที่หมายถึงเครื่องดนตรีพื้นเมืองญี่ปุ่น) และดนตรีของเราก็คือคำพูดของเรา พวกเรา AUN อยากจะแสดงออกถึงตัวเราเองโดยผ่านการใช้ Wagakki เหมือนที่คนญี่ปุ่นถ่ายทอดทุกสิ่งทุกอย่างผ่านตัวอักษรที่อยู่ระหว่าง A และ UN ในภาษาญี่ปุ่น เราเชื่อในแนวคิดที่ว่า “ไม่มีเส้นแบ่งกันในดนตรีแต่พวกเราทุกคนต่างก็มีสัญชาติของตัวเอง” เราหวังที่จะ

ได้ถ่ายทอดถึงความเป็นญี่ปุ่นผ่านคำพูดของเราด้วยดนตรี Wagakki

ความรู้สึกภายหลังการทัวร์คอนเสิร์ต

ในกรุงเทพฯ เชียงใหม่ หัวหิน ฯลฯ

— ดนตรีซึ่งเป็นสะพานเชื่อมระหว่างญี่ปุ่นและไทย

ริเียวเออิ — สิ่งที่ผมประทับใจคือตอนที่เราแสดงและทำเวิร์คชอปกับนักเรียนชาวไทยซึ่งเรียนเครื่องดนตรีพื้นเมืองที่มหาวิทยาลัยมหิดล ดูเหมือนว่าสำหรับนักเรียนเหล่านั้น การได้ผสมผสานดนตรีแนวทดลองกับดนตรีพื้นเมืองจะเป็นสิ่งที่แปลกใหม่และสร้างแรงบันดาลใจ ผมหวังว่าในอนาคตพวกเขาจะได้ทดลองในสิ่งใหม่ ๆ ออกมาจากพรหมแดนของเครื่องดนตรีพื้นเมือง และค้นพบความยิ่งใหญ่ของวัฒนธรรมของพวกเขาเอง ผมเชื่อว่าพวกเขาจะรักดนตรีของพวกเขาและประเทศของพวกเขาเองมากขึ้น และพวกเขาจะสามารถสร้างสรรค์ดนตรีที่สร้างแรงบันดาลใจให้แก่โลกผ่านเครื่องดนตรีพื้นเมือง ผมประทับใจในเรื่องนี้มาก และมันก็ทำให้ผมฝันถึงอนาคตอันรุ่งโรจน์

โคเออิ — ผมประทับใจกับการแสดงที่วิกหัวหินและเวิร์คชอปที่โรงเรียนภัทราวดี มันเป็นประสบการณ์ที่เหมือนฝัน ภัทราวดีเธียเตอร์ (วิกหัวหิน) เป็นสถานที่ที่ดีมากสำหรับนักเรียนซึ่งเรียนดนตรีพื้นเมือง พวกเขาจะได้เรียนรู้ศิลปะหลาย ๆ แขนงและได้สัมผัสกับสิ่งใหม่ ๆ บนเวที พวกเขาได้รับอนุญาตให้ทดลองและทำผิดพลาด และได้ทดลองอีกบนเวทีในครั้งต่อไป ผมหวังว่านักเรียนที่โรงเรียนจะนำพาดนตรีของพวกเขาไปสร้างความประทับใจให้แก่โลกภายนอก

ที่กรุงเทพฯ เราได้ร่วมเล่นกับวงบอยไทยและคุณไก่อ๋ มิสเตอร์แซ็กแมนที่สวนลุมพินี ซึ่งเป็นคอนเสิร์ตที่ลืมไม่ลงเลยทีเดียว เครื่องดนตรีพื้นเมืองและดนตรีตะวันตกเล่นร่วมกันอย่างสอดคล้องสมบูรณ์แบบ คอนเสิร์ตใน

ครั้งนี้ได้เน้นถึงแนวคิดที่ว่า “ไม่มีเส้นแบ่งกันในดนตรีแต่พวกเราทุกคนต่างก็มีสัญชาติของตัวเอง”

ที่เชียงใหม่ผมรู้สึกดีใจมากที่ได้แสดงวัฒนธรรมญี่ปุ่นให้นักเรียนมากมายได้ชม ผมเผื่อว่าเวลาที่ผู้ซึ่งได้มาชมการแสดงของเราจะรู้สึกสนใจประเทศญี่ปุ่นและมาเยี่ยมประเทศญี่ปุ่น

ไอดะ — 19 ปีที่แล้วตอนที่ผมยังเป็นหนึ่งในสมาชิกของคณะ Kodo คณะดนตรี Wadaiko ที่มีชื่อเสียง เราได้เชิญวงดนตรีพื้นเมืองจากประเทศไทยไปร่วมแสดงกับเราที่เกาะ Sado ประเทศญี่ปุ่น ผู้จัดการวงคือคุณอัมพร จักกะพาก ซึ่งผมได้พบท่านอีกครั้งในฐานะผู้จัดการวงบอยไทยที่กรุงเทพฯ ในคราวนี้ สิ่งนี้ทำให้ผมนึกย้อนไปได้ว่าตลอดเวลาสามวันในงานครั้งนั้น ผมได้ตกลงมาอย่างหนัก และคณะจากเมืองไทยก็ได้อธิษฐานขอให้ผมแข็งแรง ผมได้แสดงการรำยาญี่ปุ่นก่อนคอนเสิร์ตที่สวนลุมพินีในครั้งนี้เพื่อเป็นการตอบแทนแก่เพื่อนชาวไทยของเรา เวลาสิบเก้าปีผ่านไปรูปแบบในการแสดงและผู้แสดงก็เปลี่ยนไป แต่พวกเราทุกคนก็เล่นดนตรีด้วยจิตวิญญาณเดียวกัน เพื่อค้นหาสิ่งใหม่ ๆ! เป็นช่วงเวลาที่ผมมีความสุขมาก

ข้อความถึงเมืองไทย

ริเียวเออิ — ผมอยากจะกลับมาเมืองไทยอีก! มันคงจะยอดเยี่ยมมากถ้าได้เชื่อมโยงเอเชียเข้าด้วยกันโดยใช้ศูนย์กลางทางดนตรีที่กรุงเทพฯ ผมหวังว่าเราจะมี Asian Orchestra โดยรวบรวมเครื่องดนตรีพื้นเมืองทั้งหมดมาเล่นร่วมกัน ซึ่งอาจจะดีกว่าเครื่องดนตรีตะวันตกก็ได้ เครื่องดนตรีพื้นเมืองญี่ปุ่นอาจจะเป็นศูนย์กลาง และเราจะแสดงคอนเสิร์ตซึ่งบรรเลงโดยเครื่องดนตรีจากเอเชียทั้งหมด

โกเออิ – ผมหวังว่าจะมีคนไทยฟังดนตรีของ AUN+HIDE มากขึ้น ดนตรีญี่ปุ่นมีความหลากหลายมากมาย มันสนุกและน่าตื่นเต้น เข้าถึงความรู้สึกที่ลึกซึ้งของเรา ผมอยากมีโอกาสที่จะได้คลุกคลีกับนักดนตรีชาวไทยเพื่อที่เราจะได้สามารถสร้างแรงบันดาลใจให้กันและกันได้ ผมจะกลับมาเมืองไทยอีกอย่างแน่นอน!

อิเดะ – ผมอยากจัดการประชุมสุดยอด หรือจัดงานคอนเสิร์ตที่แสดงเครื่องดนตรีพื้นเมืองเอเชียทั้งหมด เราสามารถมารวมตัวกันได้ไม่เพียงในด้านดนตรีเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการเต้นรำ และงานฝีมือ เราสามารถจะแลกเปลี่ยนแผนการในอนาคตกันได้อีกด้วย มันคงจะเหมือนการประชุมสุดยอดแห่งศิลปะในเอเชีย! ประเทศไทยควรจะเป็นศูนย์กลางของโครงการดังกล่าว หลังจากการทัวร์เอเชียในครั้งนี้ ผมอยากสร้างสถานที่ซึ่งไม่เพียงเพื่อค้นหาคำตอบเท่านั้น แต่ยังเป็นสถานที่ที่เราจะสามารถดูแลกันให้แรงบันดาลใจและสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อกระชับความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นต่อไป

คุณภัทราวดี มีชูธน (ครูเล็ก) - โรงเรียนภัทราวดี มัธยมศึกษา (หัวหิน)

We love AUN.

เมื่อคุณดวงใจจากเจแปนฟาวนด์เซ็นเสนอมาว่าอยากนำคณะ AUN & HIDE สามนักดนตรี มาแสดงกลองและศิลปะการดนตรีที่วิกหัวหินพวกเรา หมายถึงคณะครูและนักเรียน โรงเรียนภัทราวดีมัธยมศึกษาหัวหินก็ดีใจมาก

เพราะโรงเรียนนี้ ส่งเสริมให้นักเรียนทั้งหญิงและชาย ตีกลองของไทย ตั้งแต่เปิดโรงเรียนเมื่อสองปีที่แล้ว มีครูมาสอนกลองไทย กลองสะบัดชัย กลองสากล และได้พานักเรียนไปดูการตีกลองของรุ่นพี่คนไทย ศิลปินจากไต้หวัน เพื่อให้เขาค้นหาความเป็นตัวของตัวเอง และสามารถสร้างงานใหม่ ๆ ที่มีรากของความเป็นไทย และเพื่อสร้างเสริมสุขภาพพลานามัยให้แข็งแรง แข็งแรง มีจังหวะ มีความพร้อมเพรียง มีสมาธิ

บ่ายวันอาทิตย์ที่ 5 กุมภาพันธ์ 2555 นักเรียนทุกคนตั้งอกตั้งใจชมการแสดงของ AUN แสดง ณ วิกหัวหิน โรงละครในโรงเรียนของเรา การแสดงของนักดนตรีเพียงสามคน เต็มไปด้วยพลัง เรียบง่าย แต่มีความน่าสนใจ ในทุก ๆ ฉากมีรายละเอียด มีความไพเราะ และความตื่นเต้นลงตัว ทั้งสามหนุ่มมีความเชี่ยวชาญที่แตกต่างกัน แต่สอดคล้องกลมกลืนกัน มีรายละเอียด มีเสน่ห์ มีฝีมือขั้นเทพ !! ประทับใจผู้ชมทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จนทุกคนพร้อมใจกันลุกขึ้นยืนปรบมือให้เป็นเวลายาวนาน

นักเรียนหลาย ๆ คนของเรา เริ่มมองเห็นทิศทางของตนเอง และในวันรุ่งขึ้นเวิร์คช็อปของ AUN ก็สนุกสนาน เรียบง่าย แต่ให้ข้อคิดและความมั่นใจแก่หลาย ๆ คน เริ่มด้วยการที่นักดนตรีคนหนึ่งตีกลองนำให้ผู้เข้าเรียนซึ่งมีทั้งนักดนตรีและคนที่ไม่เคยเล่นดนตรีเลย 11 คนติดตาม ผู้นำพัฒนาจังหวะไปเรื่อย ๆ จนผู้ติดตามมีความมั่นใจและมีสมาธิ เขาจึงให้ทุกคนผลัดกันสร้างจังหวะของตนเอง และทุกคนติดตาม ด้วยความเคารพ ผู้สอนควบคุมจังหวะ ไม่มีการหยุด ลังเล หรือล้ม สร้างความมั่นใจในการสร้างสรรค์ให้แก่ทุกคน และเป็นเวิร์คช็อปที่เพลิดเพลินมากสำหรับผู้ชมรอบข้าง

หลังจากวันนั้น นักเรียนของโรงเรียนภัทราวดีมัธยมศึกษาหลาย ๆ คนก็นำวิธีการไปใช้ในการฝึกฝน เขากล้าที่จะสร้างจังหวะใหม่ กล้าที่จะนำจังหวะเดิมของกลองไทยและกลองสะบัดชัยที่เขาเรียนในชั้นเรียนมาสวมใส่ในงานสร้างสรรค์ใหม่ มีหนักมีเบา มีสุนทรีย์ มีความแปลกใหม่น่าฟัง น่าดู เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มหัศจรรย์ข้ามคืน

ขอบคุณเจแปนฟาวนด์เซ็นที่ให้โอกาสเยาวชนไทยได้สัมผัสกับ master of the arts ซึ่งเป็นการเรียนการสอนที่ได้ผลที่สุด เพราะศิลปินหรือผู้รู้ที่เข้าถึงแก่นของงานได้อย่างแท้จริงเท่านั้น ที่จะสามารถดึงดูดหัวใจของเด็ก ๆ ให้เฝ้ารอติดตามท่าน ที่สำคัญคือ AUN มีใจซื่อสัตย์ให้เด็ก ๆ เป็นอื่นที่เขาไม่ใช่ แต่กลับเป็นตัวอย่งให้เขาได้สำนึกว่าเขาเป็นใคร และนำความ

รู้ที่ครูบาอาจารย์ของไทยได้มอบไว้ นำมาใช้ในการสร้างสรรค์ใหม่ ด้วยความภาคภูมิใจ

คุนอัมพร จักกะพาก – โพธิ์สมิวิลลิก

From A Day on Sado Island ... to ... An Evening at Lumpini Park

ปลายปี 2554 เมื่อดิฉันได้รับการติดต่อจากคุณดวงใจแห่งเจแปนฟาวน์ เดชั่นว่าอยากจะขอเชิญดนตรีบอยไทย ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของดิฉัน ให้ไปแสดงร่วมกับนักดนตรีจากญี่ปุ่น 3 คน และคุณดวงใจยังได้บอกว่า หนึ่งในนักดนตรีนั้นเคยอยู่กับคณะกลอง Kodo ที่มีชื่อเสียงมากเคยเปิดการแสดงมาแล้วทั่วโลก

จากคำพูดคุณดวงใจทำให้ดิฉันหวนนึกไปถึงเดือนสิงหาคมปี 2536 เมื่อดิฉันได้นำวงดนตรี “กังสดาล” ซึ่งเป็นวงแรกในสังกัดบริษัทโพธิ์สมิวิลลิก ของดิฉัน ไปแสดงร่วมกับนักดนตรีวง Kodo ในงาน “Earth Celebration’93” ที่เกาะซาโดะ ทางตอนเหนือของประเทศญี่ปุ่น เหตุการณ์ที่เกาะซาโดะ เมื่อ 19 ปีที่แล้วนี้เอง เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในชีวิตของดิฉัน เพราะจากความประทับใจที่ชาวญี่ปุ่นชื่นชอบดนตรีไทยของเราอย่างล้นเหลือ ผู้คนกว่า 3 พันยืนปรบมือท่ามกลางสายฝน ทำให้เมื่อพวกเขากลับมาเมืองไทย จึงเกิดแรงบันดาลใจอย่างแรงกล้าว่า จะต้องปลุกกระแสดนตรีไทยให้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เหตุการณ์บนเกาะซาโดะครั้งนั้น จึงทำให้ดิฉันได้สนับสนุนให้นักดนตรีไทยรุ่นหนุ่มในวงกังสดาลรวบรวมเพื่อน ๆ นักดนตรีสากลมาเป็นวง “บอยไทย” และออกอัลบั้มชุดแรกคือ “Siamese Samba” ในปี 2538 เพลงหนึ่งในอัลบั้มนี้มีชื่อว่า “A Day on Sado Island” เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์สำคัญอันเป็นแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ที่ทำให้กำเนิดวงบอยไทย

ดิฉันไม่เคยนึกเคยฝันว่าสักวันหนึ่งจะได้มาพบกับนักดนตรีจากวง Kodo อีกครั้ง แต่เมื่อนักดนตรีญี่ปุ่นร่างเล็กสันทัดคนหนึ่งเดินเข้ามา ทักทายในร้านอาหารที่ทางเจแปนฟาวน์เดชั่นจัดเลี้ยงก่อนวันแสดง ดิฉันจำได้ทันทีว่าดิฉันเคยพบกับเขาแล้ว ณ ดินแดนไกลโพ้นทะเลเมื่อ 19 ปีที่แล้ว Hide (Hideyuki Saito) คูแปลกใจและดีใจไม่แพ้กัน เมื่อได้พบกับดิฉันอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันให้เขาดูรูปจากนิตยสาร “ลีลัน” ที่ดิฉันเขียนเล่าเรื่องงาน “Earth Celebration’93” เขาออกอาการตื่นเต้นและอวดเพื่อนอีก 2 คน คือ เรียวเฮอิ และโคเฮอิ สองนักดนตรีฝาแฝด เมื่อเห็นรูปของตัวเองขณะเล่นฉาบในคืนนั้น เขาอุทานซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าไม่น่าเชื่อว่าเขา

จะได้มาเล่นกับนักดนตรีวงบอยไทย แม้จะเป็นรุ่น 2 แต่ก็เป็นผู้ศิษย์ของนักดนตรีที่เคยพบกับเขาครั้งหนึ่งบนเกาะซาโดะ

และในวันพุธที่ 22 กุมภาพันธ์ ณ ศาลาภิรมย์ภักดี ท่ามกลางบรรยากาศอันร่มรื่นของสวนลุมพินี ดิฉันยืนอยู่ข้างเวทีด้วยความปลื้มปิติ เมื่อเห็นนักดนตรีวงบอยไทยรุ่น 2 ออกมาทลายเสียงคู่กับศิลปินญี่ปุ่นฝีมือระดับโลกทั้ง 3 ในเพลง “พม่ากลองยาว” เสียงกลองญี่ปุ่นร่ำระบิง สอดรับกับเสียงก้องกังวานของเปิงมางคอก และเสียงโหม่งยาวของอานนท์ สุจริตจันทร์ ในขณะที่ศรัณยู สุวรรณสุนทร ศิษย์เอกของ โกว่ มิสเตอร์ แซ็กแมน สมาชิกบอยไทยรุ่นแรกก็ดวลแซ็กอย่างสนุกสนานกับฉาบของอิเตะ ส่วนราชศักดิ์ เรืองใจ ก็โซ่วฝีมือระนาดอย่างน่าทึ่ง สอดรับกับเสียงขลุ่ยของเรียวเฮอิ ส่วนอีก 3 สมาชิกของบอยไทยคือ ภาติ นาวิ (เบส) เอกพงษ์ แซ่ลิ้ม (กลอง) รพีพัฒน์ พงศ์เสาวภาคย์ (คีย์บอร์ด) ก็สอดรับประสานกันอย่างกลมกลืน รวากับเคยเล่นกันมาก่อน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาได้พบกันครั้งแรกในวันนั้นและซ้อมกันเพียงครั้งเดียว

นี่กระมังที่เราักพูดว่า “ดนตรีคือภาษาสากล” Music is the universal language.

ในเพลงสุดท้ายเมื่อสามศิลปินญี่ปุ่น เรียวเฮอิ โคเฮอิ อิเตะ และโก้ว

มิสเตอร์แซ็กแมน และบอยไทยร่วมแจมกันในเพลง “ค่างควากินกล้วย” ท่ามกลางผู้คนที่ยืนดูกันอย่างสนุกสนาน ดิฉันยืนข้างเวทีน้ำตาพาลจะไหลเมื่อหวนระลึกถึงเหตุการณ์เมื่อ 19 ปีก่อน หลังจากทิวंगังสตาลเล่นเพลง “ค่างควากินกล้วย” เป็นเพลงส่งท้าย ยังจำภาพที่ครูจำเนียร ศรีไทยพันธุ์ ลงเวทีมาแล้วปาดน้ำตาตลอดเวลา บอกแต่ว่า “ปลื้มใจ”

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ดิฉันได้ประจักษ์และเชื่อว่าหลายคนที่อยู่ ณ สวนลุมพินี ในคำคิณนั้นคงจะเห็นพ้องว่า “ดนตรีไทยไม่แพ้ใครในโลก” ขอขอบคุณ เจแปนฟาว์นเดชั่น ที่มอบโอกาสดี ๆ ให้กับไพชิตมิวสิกอีกครั้งหนึ่ง

อ. วรรณภา ญาณวุฒิ – อาจารย์ด้านเครื่องเคาะ,
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล / นักดนตรี
Timpani/Principal Percussion, Thailand Philharmonic
Orchestra

วันพฤหัสบดีที่ 2 กุมภาพันธ์ 2555 เป็นวันที่มีกิจกรรมที่น่าตื่นตาตื่นใจไม่รู้ลืม เกิดขึ้น ณ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล อาคาร A ชั้น 3 ฟังดนตรีไทย โดยการนำของภาควิชาดนตรีไทยและดนตรีตะวันตกมาร่วมมือกับเจแปนฟาว์นเดชั่น

3 หนุ่มศิลปินชื่อดังจากดินแดนปลาดิบ ได้นำผลงานแนวดนตรีที่ผสมผสานระหว่าง Tradition และ Fusion โดยใช้เครื่องดนตรีญี่ปุ่น ได้แก่ กลองไทโกะ ชลุต และ เครื่องประกอบจังหวะอย่าง Chappa มาขับกล่อมได้อย่างไพเราะ สนุกสนาน จับใจผู้เข้าร่วมงานเป็นอย่างมาก ศิลปินกลุ่มนี้เป็นที่รู้จักกันในนามว่า “AUN & HIDE”

ในช่วงต้นงาน “AUN” ได้สาธิตและท้าวความเกี่ยวกับกลองไทโกะ จากนั้นได้เรียกให้ผู้เข้าร่วมงานขึ้นไปทดลองเล่นเป็นจำนวน 2 กลุ่มใหญ่

รวมถึงตัวผู้เขียนด้วย บอกได้เพียงคำเดียวว่า มันส์และสนุกมาก แต่ต้องยอมรับว่ากลองไทโกะเป็นกลองที่ผู้เล่นต้องมีกำลังอยู่พอตัว ไม่ใช่ผู้เล่นมีขนาดใหญ่กว่าไม้กลองธรรมดา และด้วยขนาดของกลองไทโกะมีตั้งแต่เล็กจนถึงใหญ่ หากต้องการตีไปใหญ่ให้ดังก็ต้องมีแรงและกำลังพอสมควร ซึ่งหลังจากที่ผู้เขียนขึ้นไปเล่นร่วมกับ “AUN” ในวันนั้น ก็ได้ผลที่มีมือและปวดแขนกลับบ้านไปตามระเบียบ

เครื่องดนตรีที่ประทับใจที่สุดในวันนั้น คือ Chappa (ฉาบญี่ปุ่น ขนาดเล็ก) ซึ่งผู้เล่นได้อธิบายว่า เป็นการเล่นเพื่อสรรเสริญพระเจ้าและเข้าถึงศาสนา เป็นสิ่งที่ผู้เขียนประทับใจมาก ทั้งจากซุ่มเสียงของเครื่องดนตรีเองที่มีความไพเราะจับใจ รวมถึงเทคนิคในการบรรเลงที่ไม่ได้ง่ายเลย เพราะมีเพียงแค่ผู้เล่นคนเดียวเท่านั้นที่สามารถเล่นได้แบบนี้ โดยผู้เล่นได้ออกตัวอีกว่า เป็นเทคนิคเฉพาะ ไม่มีใครสามารถลอกเลียนแบบได้

นับเป็นการเปิดโลกดนตรีจากญี่ปุ่น และเป็นทูตวัฒนธรรมอย่างสมบูรณ์แบบ ทุกคนที่มาร่วมงานได้รู้จักและสัมผัสกับดนตรีญี่ปุ่นดั้งเดิม โดยการนำเสนอให้เข้ากับยุคสมัยเป็นอย่างดี มีการผสมผสานแนวเพลงใหม่กับเก่าอย่างลงตัว มีจังหวะที่สนุก เร้าใจ ซึ่งเป็นเสน่ห์ที่น่าประทับใจ ไม่รู้ลืม นอกจากนี้ยังเป็นการอนุรักษ์ดนตรีพื้นบ้านของประเทศญี่ปุ่นเองให้เยาวชนรุ่นใหม่ ทั้งในญี่ปุ่นและทั่วโลกหันมาสนใจความเป็นญี่ปุ่นได้อย่างเต็มที่ ขอยกย่อง “AUN & HIDE” ในความเป็นศิลปินอย่างแท้จริง

คุณต้นตระกูล แก้วหยอง – นักศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทดนตรีพื้นบ้าน
จาก Osaka International Music Competition 2011 ณ เมือง
โอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น

ความรู้สึกที่ได้ร่วมแสดงกับ AUN & Hide

ผมไม่เคยรู้จักมาก่อนว่า AUN & HIDE คือใคร เล่นอะไร แคร่รู้ว่าจะมาเวิร์คชอปดนตรีญี่ปุ่นที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2555 ที่ผ่านมา ผมได้มีโอกาสเข้าไปนั่งดูการเวิร์คชอปของ AUN & HIDE ด้วย ผมสังเกตถึงบรรยากาศรอบห้อง ผู้คนเยอะมาก และที่น่าสนใจก็คือ เครื่องดนตรีที่พวกเขาได้นำมา เป็นเครื่องดนตรีดั้งเดิมของญี่ปุ่น มีกลองไทโกะขนาดต่าง ๆ มีฉาบ ขลุ่ย และซามิเซ็ง แต่สิ่งที่ผมสนใจมากที่สุดคือ การตีกลองไทโกะ ซึ่งทำให้ผมทึ่งกับเครื่องดนตรีที่เป็นเครื่องประกอบจังหวะแต่สามารถสะกดผู้ฟังได้อย่างไม่น่าเชื่อ เป็นเพราะการตีของพวกเขาประกอบไปด้วยจังหวะต่าง ๆ ที่หลากหลาย ร้าอารมณ์ของผู้ฟัง อีกอย่างหนึ่งคือการแสดงอารมณ์ระหว่างผู้เล่นกับเครื่องดนตรีให้เป็นหนึ่งเดียว และสามารถสื่อให้ผู้ฟังมีความรู้สึกร่วมไปด้วยได้ ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

ผมได้สังเกตวิธีการตี วิธีการจับไม้กลอง วิธีการยืน และท่าทางขณะตีกลองของ AUN ว่าเขามีแนวคิดมาจากอะไร แล้วก็มองย้อนไปถึงโปงลางที่ผมติดอยู่ว่าเรามีวิธีที่เหมือนและวิธีที่ต่างจากเขาอย่างไร และอะไรที่สามารถนำไปพัฒนากับการตีโปงลางของผมได้บ้าง

หลังจากที่เสร็จสิ้นการทำเวิร์คชอป ผมก็มีโอกาสได้แสดงเดี่ยวโปงลางเป็นการปิดท้ายการเวิร์คชอปซึ่งการเล่นในครั้งนี้ไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน ทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นมาก แต่ผมก็สามารถเล่นออกมาได้ด้วยดี และสิ่งที่เป็นความประทับใจของผมก็เกิดขึ้นขณะที่กำลังเล่นโปงลางอยู่ คือ AUN & HIDE ได้หยิบเอาเครื่องดนตรีของพวกเขามาร่วมเล่นกับผมโดยไม่ได้นัดแนะกันมาก่อน ผมสนุกมากที่ได้ร่วมแสดงกับพวกเขา ผมยังคิดเสมอว่าดนตรีเป็นภาษาสากลที่รับรู้กันได้ด้วยความรู้สึก ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันทางวัฒนธรรม แต่ก็สามารถแสดงร่วมกันได้อย่างลงตัว ซึ่งผมเองจะมีโอกาสแบบนี้ไม่ได้ถ้าไม่มีผู้สนับสนุน ผมขอขอบคุณอาจารย์ที่ให้โอกาสดี ๆ และให้การสนับสนุนผมได้แก่ อาจารย์อัศวรัตน์ ณ ระนอง และอาจารย์นิธิตร์ หิรัญหาญกล้า

คุณกาญจนา ออคุด – พูซุม

คนไกลบ้านมาฟัง Fusion Concert in the Park ที่สวนลุมฯ

“ขอไปด้วยคน”

ได้ยินเสียงตัวเองขอไปฟังคอนเสิร์ตที่เจแปนฟาวนด์เซ็นจัด ยังไม่รู้อะไรมาก รู้แต่ว่าต้องมีดนตรีญี่ปุ่นแน่ ๆ แต่ดนตรีแบบไหน ยังไม่รู้ ว่าแต่สวนลุมฯ นะ ไปอย่างไรดีนะ ไม่ได้การ ขวนหลานกับพี่สาวไปด้วยดีกว่า เราสามคนนั่งรถไฟใต้ดินไปขึ้นประตูวิทย์ เวลาใกล้ห้าโมงเย็น อากาศในสวนลุมฯ เริ่มสบาย แดดร้อน ๆ ลมเอื่อย ๆ เดินไปถามทางเขาไป ในที่สุดก็ถึงศาลาแปดเหลี่ยม เห็นเวทีเป็นรูปเหมือนฝ้ายหอยแปดเหลี่ยม มีหลังคามีเครื่องดนตรีไทยตั้งอยู่ เห็นระนาด เห็นกลองไทโกะ (สงสัยจะผสมดนตรีไทยญี่ปุ่นซะแล้ว) ยังมีเสื้อปูเก้ออี้เรียงรายให้คนนั่ง เพื่อน ๆ มากันแล้วส่วนหนึ่ง และทยอยกันมาจนเป็นวงใหญ่ ก่อนคอนเสิร์ตเริ่ม พวกเราก็ตั่งวงปิกนิกกันครั้นครบบนเสื่อสโตร์ไทย ๆ กินไปคุยไป บรรยากาศแสนสบาย ลมหายเมื่อไรก็พัดเอา

พอหกโมงคอนเสิร์ตเริ่ม พิธีกรแนะนำวงแว่ว ๆ ว่าชื่ออาอู้น และพี่น้องฝาแฝดชื่อเรียวเฮอิ และโคเฮอิ ทั้งสองออกมาประเดิมตีกลองไทโกะ คึกคักเหิมเกริมจนชักนั่งไม่ติดเสื่อ กำลังเริ่มมันก็จบเพลงแรก ผู้ประกาศบอกว่านี่แค่อุ่นเครื่อง

อิเดะออกมาทำเหมือนท่าทางเหมือนละครโนห์ เพียงแต่ไม่ได้สวมหน้ากาก โดยมีแฝดคนหนึ่งขยับไปเป่าขลุ่ยฟูอะ

อิเดะตีเครื่องดนตรีที่เหมือนฉิ่ง แล้วยังเล่นกับคนดูให้ตบมือตามสั่งได้อีกเป็นที่ครึกครื้น แต่ที่ชอบมากคือการแจมกันระหว่างวงบอยไทยกับกลองไทโกะ มันที่สุด จนนั่งไม่ติด ไม่เคยคิดว่าจะสามารถปรับเพลงไทยเดิมให้สนุกสนานได้ขนาดนี้

แต่ที่ไม่คาดคิดจริง ๆ คือเมื่อได้ยินไก้ มิสเตอร์แซ็กแมนเป่าโน้ตตัวแรกแม่เจ้า เมืองไทยเรามีมือแซกฯ ขนาดนี้ด้วยหรือ (เรานั่งจั่ง) แล้วยังเล่นอิมโพรไวส์กับอาอู้นทั้งสองที่ติดซามิเซ็ง เล่นไล่แจ๊สออกโซล ไหลไปเรื่อย ยอดเยี่ยมที่สุด ที่คนดูชอบใจมาก เห็นคนข้าง ๆ หัวเราะกันลั่น คือตอนที่สองแฝดแย่งเล่นซามิเซ็งตัวเดียวกัน ทำหน้าตาชวนหัวมากเลย นอกจากนี้นักดนตรีชั้นเทพแล้ว ยังนับว่าอาอู้นเป็น entertainer ขนานแท้อีกด้วย

เพลงสุดท้ายได้ยินใครบอกว่าเป็นเพลง “ค้างคาวกินกล้วย” ทุกคนยืนขึ้นรำกันป้อ เป็นที่สนุกสนาน

สองชั่วโมงผ่านไปเร็วมาก คงต้องบอกว่าเป็นคอนเสิร์ตที่พิเศษมากเกิน

ความคาดหวัง ดูกลับมาแล้วให้รู้สึกเสียตายน่าจะมีคนมาดูมากกว่านี้ โดยเฉพาะเด็กรุ่นใหม่ เพราะจะได้เห็นบ้างว่าดนตรีที่คิดว่าโบราณทั้งไทยและญี่ปุ่นไม่น่าเบื่อ (อย่างที่คิด)

อยากจะบอกความลับให้ว่าตอนที่อยู่ญี่ปุ่นยี่สิบปียังไม่เคยได้ดูอะไรแบบนี้ (ฟรี ๆ) เลย

คนกรุงเทพฯ โชคดีจริง ๆ ขอบขอบคุณผู้จัดและคนชวามากค่ะ คีนั่นดูเสร็จแม้แต่พี่สาวยังเดินยิ้มออกมา ส่วนเราขยับเท้าเดินเต็นออกไปจากสวนลุมฯ ...

คุณหนึ่งฤทัย ชินสมบูรณ์ – พูชม

ดนตรีฟิวชั่นในสวน

ดิฉันได้ชมการแสดงของ AUN เป็นครั้งแรก แปลกใจมากที่พวกเขาเป็นพี่น้องฝาแฝดที่เกิดห่างกันแค่ 5 นาที สมกับที่เกิดมาคู่กันจริงแท้ หน้าตาก็เหมือนกัน ทรงผมก็เหมือนกัน ดิฉันและเพื่อนจะแยกออกได้อย่างไรว่าใครเป็นที่ “เรียวเฮอ” หรือน้อง “โคเฮอ” และแล้วเราก็ใช้วิธีจำสีเสื้อที่สีสดใสแตกต่างกันของพวกเขา เมื่อฟังดนตรีของ AUN ดิฉันรู้สึกตื่นเต้น ดนตรีสื่อถึงความใหม่ทันสมัยทั้ง ๆ ที่ AUN กำลังเล่นเครื่องดนตรีพื้นเมืองของญี่ปุ่น พวกเขาช่างมีความสามารถเป็นเลิศ เสียงกลองไทโกะปลุกเร้าใจเข้าไปถึงจิตวิญญาณของพวกเราเลยทีเดียว และต้องตกตะลึงและพลอยหัวเราะไปกับ AUN เมื่อพวกเขาเล่นซามิเซ็งเครื่องเดียวกันร่วมกันได้อย่างกลมกลืนและสนุกสนาน และยังมีเสียงขลุ่ยฟูเอะอันสุดแสนไพเราะที่พาพวกเราเพลิดเพลินล่องลอยไปสู่ฟากฟ้าไกล ประสาทสัมผัสของดิฉันยังได้ทำงานอย่างสุขใจต่อไปด้วยการแสดงของฮิเดะ หูฟังเสียงฉาบญี่ปุ่น เครื่องดนตรีคู่กายของฮิเดะ ตาก็คอยมองการเคลื่อนไหวที่น่าสนใจและมือก็คอยตบให้เข้ากับจังหวะเสียงดนตรีที่น่ารื่นรมย์ใจ

นอกจากนี้การแสดงของวงบอยไทยรุ่น 2 ทำให้ดิฉันดีใจและภาคภูมิใจที่เห็นกลุ่มนักดนตรีไทยรุ่นใหม่ไฟแรงสามารถผสมผสานการเล่นดนตรีไทย

ได้อย่างร่วมสมัย แสดงถึงความสามัคคี มุ่งมั่น เติบโต เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เยาวชนให้หันมาสนใจการเล่นดนตรีไทยและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย ยิ่งไปกว่านี้ โก้ มิสเตอร์แซ็กแมน ผู้ซึ่งมีความสามารถสุดยอดทางดนตรีเป็นที่ประจักษ์ดีแก่พวกเรา ทำให้ดิฉันสุดแสนซาบซึ้งตราตรึงรอบอุ้งใจไปกับบทเพลงพระราชนิพนธ์ H.M.Blues

ดิฉันอัศจรรย์ใจมากที่นักดนตรีไทยและญี่ปุ่นสามารถจับคู่เล่นดนตรีหรือเล่นพร้อมกันทั้งหมดได้อย่างน่าชื่นชม แสดงออกถึงความตั้งใจ ร่วมมือร่วมใจกันของนักดนตรีและผู้จัดงานทุกท่าน ได้ใช้ดนตรีเป็นสื่อกลางเพื่อแสดงถึงเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไทยและญี่ปุ่น เชื่อมมิตรภาพของคนทั้งสองประเทศ รวมถึงผู้คนจากประเทศอื่นทั่วทุกมุมโลก

ดิฉันหวังว่าข่าวสารที่น่าสนใจจะถูกเผยแพร่แก่สาธารณชนในวงกว้างมากยิ่งขึ้น ดิฉันจะเก็บภาพความทรงจำที่ประทับใจของดนตรีฟิวชั่นในสวนครั้งนี้ตลอดไป

ชุมทรัพย์ภายใน

กฤตยา ศรีสรรพกิจ, เจ้าหน้าที่ฝึกอบรม เสมสิกขาลัย

ผู้เข้าร่วมโครงการ JENESYS East Asia Future Leaders Programme 2011/2012

“Education Group: Fostering ‘Resilience’ to Overcome Hardships”

พฤศจิกายน 54 เข้าวันหนึ่งระหว่างกำลัง วุ่นวายกับการประสานงานให้ความช่วยเหลือ ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากน้ำท่วมในศูนย์อาสา ฝ่าน้ำท่วม เราก็ตกใจรับคำเชิญจากเจแปนฟาวน์- เดชั่นให้เข้าร่วมโครงการศึกษาดูงานในประเทศ ญี่ปุ่น ในประเด็นเรื่องการฟื้นตัว (resilience) ของชาวญี่ปุ่นหลังแผ่นดินไหวและสึนามิเมื่อ เดือนมีนาคม น้ำประหลาดอย่างมากที่มันเป็น ประเด็นที่พวกเรากำลังสนใจ ถกเถียง และ ค้นหาคำตอบกันอยู่ว่าคนไทยเราจะฟื้นตัว จากภัยพิบัติใหญ่ที่เราากำลังเผชิญนี้ได้อย่างไร นำแปลกที่โครงการนี้เข้ามาตอบโจทย์ที่เรา กำลังค้นหา ในช่วงเวลาที่เรากำลังต้องการมาก ที่สุดพอดี

คำถามที่ยังคงอยู่ในใจตลอดการเดินทางนี้ ก็คือ สิ่งใดกันนะที่ช่วยให้คนญี่ปุ่นสามารถเผชิญ กับภาวะวิกฤติที่หนักหน่วงเช่นนี้ได้ ทำอย่างไร พวกเขาจึงยังคงยืนหยัด และก้าวเดินไปข้างหน้า ต่อไปโดยยังไม่สิ้นหวัง

การเดินทางครั้งนี้ในโครงการ JENESYS East Asia Future Leaders Program กับ เพื่อนร่วมทาง 27 คน จาก 16 ประเทศ เริ่มต้น ด้วยการแนะนำตัวโดยให้แต่ละคนบอกเล่าถึง

ภัยพิบัติที่ร้ายแรงที่สุดของประเทศตัวเองในช่วง ที่ผ่านมา ในระยะเวลาสั้น ๆ เราได้รับรู้ถึงความ สูญเสียมหาศาลที่เกิดขึ้นทั่วโลกทั้งจากแผ่นดิน ไหว สึนามิ น้ำท่วม พายุ ไฟไหม้ ฯลฯ ในระยะ เวลาสั้น ๆ นั้นเรารู้ได้ถึงความเชื่อมโยงอย่าง ลึกซึ้งกับเพื่อน ๆ รวมไปถึงประเทศของพวกเขา การร่วมรับรู้ความทุกข์ และความเจ็บปวดของ กันและกันไม่ได้ทำให้เราจมจมอยู่กับความ ทุกข์ แต่กลับช่วยสร้างความรู้สึกผูกพันอย่างน่า ประหลาดกับคนที่เราเพิ่งจะรู้จัก และการได้มี เพื่อนร่วมทุกข์ทำให้เมื่อย้อนกลับมาดูเรื่องราว ความสูญเสียที่ตัวเราเองเพิ่งเผชิญจากน้ำท่วม ใหญ่เมื่อปีที่แล้ว สิ่งนั้นกลับกลายเป็นเรื่องเล็ก ๆ ไปเลย

และแล้วพวกเราก็ได้ออกเดินทางไปสู่เมือง เคเซ็นนุมะ จังหวัดมิยาเกะ พื้นที่ซึ่งได้รับผลกระทบ จากแผ่นดินไหวและสึนามิมากที่สุดแห่งหนึ่ง ณ เมืองนี้เราได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นและ ความใส่ใจจากทุกคนที่เราพบเจอ ตั้งแต่โรงแรม ที่พัก ร้านอาหาร โรงเรียน และสถานที่ต่าง ๆ ที่ เราไปดูงานเราได้พบเห็นและสัมผัสเมืองนี้ในมิติ ต่าง ๆ ตั้งแต่การไปเยี่ยมชมและร่วมเป็นส่วน หนึ่งของพิธีอำลาที่รุ่นน้องทั้งโรงเรียนจัดให้ รุ่นพี่ป.6 ที่โรงเรียนประถมโอยะ ได้เห็นการ

เรียนรู้เรื่องการพัฒนาอย่างยั่งยืนของโรงเรียน มัธยมโอยะ และได้สอนเด็ก ๆ แต่ละกลุ่มให้ ลองพูดภาษาของพวกเราทั้ง 15 ประเทศ ร่วมสังเกตการณ์การไต่สวนที่อย่างดุเดือดและ สร้างสรรค์ในประเด็นการสร้างโรงงานนิวเคลียร์ ที่โรงเรียนมัธยมคาราคะวะ ไปจนถึงโรงงานสาเก ที่แม้สำนักงานและโกดังบางส่วนจะพังไปจาก สึนามิ ก็ยังคงยึดหยัดท่าสาเกที่เป็นของขึ้นชื่อ ของเมืองต่อไป และบอกว่าเขาโชคดีมากที่สึนามิ มาหยุดอยู่หน้าประตูโรงงานพอดี สิ่งที่เราแทบ ไม่ได้เห็นหรือได้ยินเลยคือความท้อแท้ สิ้นหวัง หรือความเจ็บปวด ซึ่งเราเชื่อว่าคงเกิดขึ้นไม่น้อย สิ่งที่เราพบกลับเป็นเสียงหัวเราะ ความภาค ภูมิใจ กำลังใจ ความหวัง ความมุ่งมั่น และการ มองไปข้างหน้า เราได้ฟังเรื่องราวน่าประทับใจ มากมายของการช่วยเหลือกันของคนในชุมชน ความทุ่มเทของอาสาสมัครมากมายทั้งในพื้นที่ ทั้งที่มาจากทั่วประเทศและทั่วโลก เรื่องราวแห่ง น้ำใจอันงดงามของผู้คนที่เผยออกมาอย่างไว้ ขอบเขต

เรื่องหนึ่งที่เรประทับใจที่สุดคือเรื่องเล่า ของคุณโอคาวะ รองผู้อำนวยการสภาการศึกษา ของเมือง เขาเล่าว่าสิ่งที่เขาให้ความสำคัญมาก คือเขาต้องการจะทำให้โรงเรียนในเมืองนี้ได้เปิด

เทอมพร้อม ๆ กับโรงเรียนอื่น ๆ ในญี่ปุ่น (ช่วงที่เกิดสึนามิเป็นช่วงที่กำลังจะปิดเทอมพอดี) ซึ่งเป็นสิ่งที่ท้าทายมาก มีปัญหามากมายที่เขাপบ เช่น โรงเรียนหลายแห่งพังทลายจนต้องหาที่เรียนใหม่ชั่วคราว บางโรงเรียนที่ยังอยู่ก็ถูกใช้เป็นศูนย์พักพิงชั่วคราว สนามของโรงเรียนถูกจัดสร้างเป็นบ้านพักชั่วคราว ครูและนักเรียนต้องร่วมกันทำงานหนักเพื่อดูแลผู้คนที่มาพักอาศัย ทางรถไฟและถนนบางเส้นถูกตัดขาดรถประจำทางยังวิ่งไม่ได้ โรงเรียนหลายแห่งขาดหนังสือและอุปกรณ์การเรียน ฯลฯ คุณโอคาวะบอกว่านอกจากเขาจะเปิดโรงเรียนให้ได้ โรงเรียนยังจะต้องมีพร้อมทั้งอาหารกลางวันให้เด็ก ๆ อุปกรณ์การเรียน และรถโรงเรียนรับ-ส่งเด็กที่เดินทางมาเองไม่ได้ เขาและทีมงานทำงานหนักเพื่อให้เกิดสิ่งเหล่านี้ พร้อมกับการประสานงานขอความช่วยเหลือจากเครือข่ายมากมาย สุดท้ายแน่นอนว่าพวกเขาทำสำเร็จ เขาเล่าว่าในเช้าวันเปิดเรียน เมื่อรถโรงเรียนไปรับเด็ก ๆ จากศูนย์พักพิงต่าง ๆ พ่อแม่หลายคนออกมาส่งเด็ก ๆ ด้วยน้ำตา มันเป็นน้ำตาแห่งความปลาบปลื้ม เป็นน้ำตาแห่งความหวัง ว่าเมืองของพวกเขา กำลังจะกลับไปสู่ชีวิตประจำวันที่พวกเขาคุ้นเคยเรื่องเล็ก ๆ กลับมีความหมายที่ยิ่งใหญ่สำหรับผู้สูญเสียเกินกว่าเราจะคาดได้ เรายังคงจดจำแววตาที่เปี่ยมไปด้วยพลัง ความหวัง และความภาคภูมิใจที่ฉายออกมาจากคุณโอคาวะเมื่อเขาเล่าถึงเรื่องราวเหล่านี้

หลังจากนั้นอีกหลายวันเมื่อเรากลับมาถึงโตเกียว ถึงได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่าบ้านของคุณโอคาวะเองถูกทำลายจนไม่เหลืออะไรเลย และคุณแม่ของเขาก็เสียชีวิตที่นั่น หลังจากสึนามิเขาย้ายมาอาศัยอยู่ที่สำนักงานและทุ่มเททำงานอย่างหนัก อาจารย์ประจำกลุ่มเล่าให้เราฟังว่าช่วงเวลานั้นเขาคู่อ่อนล้ามาก แต่ก็ยังมุ่งมั่นทำงานที่เขาถือว่าเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญนี้ต่อไป และเมื่อได้พบกันอีกครั้งในการจัดงานครั้งนี้คุณโอคาวะดูเปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นคนที่เต็มไปด้วยพลัง และความมีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง

เป็นไปได้ไหมว่าการทุ่มเทของคุณโอคาวะซึ่งได้ช่วยให้ความหวังกับผู้คน ในขณะเดียวกันการทุ่มเทเพื่อผู้อื่น ความเห็นอกเห็นใจ ความตั้งใจที่เขาอยากจะช่วยให้คนอื่นมีความสุขกลับเป็นสิ่งที่ช่วยนำพาเขาพลั้งชีวิตกลับมาให้ตัวเขาเองด้วย อาจจะได้มีการแบ่งแยก ระหว่างผู้ช่วยเหลือและผู้ถูกช่วยเหลือ เพราะเมื่อเรายื่นมือออกไปช่วยผู้อื่น เราก็คงเปิดใจให้คนอื่นได้เข้ามาช่วยเราด้วยเช่นกัน เป็นไปได้ไหมว่าความเห็นอกเห็นใจกัน หรือที่เรียกว่า empathy ซึ่งเป็นสิ่งที่เปี่ยมธรรมชาติเดิมแท้ของเรานี้เอง ที่เป็นพลังช่วยให้คนเราสามารถเผชิญกับสภาวะที่ยากลำบากได้

ความเห็นอกเห็นใจนี้ยังเป็นสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกถึงความเชื่อมโยง เป็นหนึ่งเดียวกับผู้อื่น ซึ่งก็เป็นความต้องการพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนต้องการ โดยเฉพาะในสังคมสมัยใหม่ที่เน้นความรวดเร็ว ประสิทธิภาพ และการแข่งขัน ที่ทำให้เรารู้สึกแปลกแยกและโดดเดี่ยวมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นไปได้ไหมว่าความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งผ่านการร่วมทุกข์ และการช่วยเหลือ พึงพาอาศัยกัน ได้ช่วยเติมเต็มช่องว่างในใจของผู้คนโดยเฉพาะผู้ที่สูญเสียบ้าน อาชีพ หรือผู้เป็นที่รัก เกิดเป็นสัมพันธภาพที่ลึกซึ้งแบบที่ facebook ไม่สามารถตอบใจให้ได้ เหมือนกับที่คนกลัวผีจะกลัวน้อยลงเมื่อมีเพื่อนอยู่ด้วย นามหัตศรย์ที่เพียงรู้ว่าเรามีใครบางคนอยู่ข้าง ๆ เราก็อพพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่เราอาจไม่กล้าเมื่ออยู่ลำพัง

คนเดียว ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่มีต่อผู้อื่น และชุมชน เป็นสิ่งที่ย้ำเตือนพวกเขาว่า ชีวิตและการดำรงอยู่ของเขามีคุณค่า และผลงานที่มองเห็นและจับต้องได้ ก็เป็นบทพิสูจน์ว่าเมื่อเรามุ่งมั่นเราก็ทำได้

ก่อนกลับบ้าน เราถามเพื่อนชาวญี่ปุ่นว่าแผ่นดินไหวและสึนามิในครั้งนี้ส่งผลต่อการย้ายถิ่นฐานของคนแค่ไหนเธอตอบว่า หลายคนที่บ้านเกิดอยู่ต่างจังหวัดและย้ายมาทำงานที่โตเกียว เริ่มย้ายกลับไปอยู่บ้านเกิด เพราะเมื่อเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในวันนั้น สิ่งแรกที่พวกเขานึกถึงคือครอบครัวและคนที่เขารักที่บ้านเกิด และเกิดความกลัวอย่างหนักว่าจะไม่ได้เห็นหน้าพวกเขาอีก ในยามที่ชีวิตของเราหรือคนที่เรารักเข้าสู่ภาวะวิกฤติ เป็นช่วงเวลาที่เราจะได้ตั้งคำถามกับตัวเอง ว่าสิ่งใดคือสิ่งที่สำคัญที่สุด

สำหรับเรา ในหัวเวลานั้นเพื่อน ๆ ของเธอก็ได้คำตอบว่า มันไม่ใช่ความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน เงิน หรือความเป็นอยู่ที่ดี แต่เป็นการได้อยู่กับคนที่เรารัก

บางทีวิกฤติอาจนำมาซึ่งโอกาสในการตั้งคำถามนี้กับตัวเอง เป็นโอกาสในการเปิดกายเปิดใจและก้าวออกไปร่วมทุกข์ ร่วมสุข ร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับเพื่อนร่วมโลก ได้เข้าถึงสิ่งที่เป็นความต้องการลึก ๆ ในใจของเรา และเป็นโอกาสที่เราจะได้เข้าถึงศักยภาพภายในที่เราไม่เคยคิดว่าเรามี สิ่งนี้หรือเปล่านะ ที่ช่วยให้คนเราผ่านความยากลำบากไปได้โดยไม่สูญเสียพลังใจ กลับกลายเป็นเข้มแข็งและเติบโตกว่าเดิม

Hidden Treasure

Ms. Kritaya Sreesunpagit, Trainer, Spirit in Education Movement (SEM)
Participant of JENESYS East Asia Future Leaders Programme 2011/2012
“Education Group: Fostering ‘Resilience’ to Overcome Hardships”

While working as volunteer in the Thai Fight Flood Center, I surprisingly received an invitation to visit Japan, to learn about “Fostering Resilience to Overcome Hardships.” It was like a gift, as this was exactly what we were discussing about the situation we were facing in Thailand. I came to Japan with a big question; how did the Japanese survive such a devastating disaster?

I visited Kesennuma City, one of the worst affected city by the tsunami and earthquake, where we were very warmly welcomed. Surprisingly, we did not see any sadness, despair, or hopelessness but instead we found inspiration, connection and hope. We saw firsthand the great effort the community had made with assistance from outside networks to try to get the city back to normal.

One of the most inspiring stories for me was told by Mr. Oikawa, the Superintendent Kesennuma City. He said he and his team worked hard to make sure the schools in the cities started the term at the same time as all the others in Japan. This was a huge challenge as many school buildings, equipment and even roads had been destroyed. Of course, they succeeded. On the first day of school, parents came to see

their children catch the school bus with anxiety and tears. But seeing their children starting school again gave them a sense of hope, a reassurance that life would soon get back to normal.

Some time after I met Mr. Oikawa I learned with sadness that his own house had been totally destroyed and he also lost his mother in the disaster. Nevertheless, he worked tirelessly

for the wellbeing of others. I heard of many similar stories during my trip, of how affected victims became active volunteers, and how they become much stronger as a result.

Could it be that the value of taking care of others, of responsibility, of putting yourself last and others first, were what actually

enabled Japanese survive great disasters? By focusing on helping others, they forgot about their own pain, and did not have time to whine about it. Could it be that empathy also gave them a sense of connection, belonging and a sense of purpose, something some people find hard to see after losing everything? Could it be that seeing how their actions benefitted others was a confirmation of their self-worth? All these factors helped these Japanese communities to find the strength to stand up again.

Could it be that by helping others, we are also saved?

“วากาชิ”

ศิลปะแห่งการทำขนมญี่ปุ่น

- การบรรยาย สาธิต และฝึกปฏิบัติ

วันเวลา: 11 – 12 กุมภาพันธ์ 2555

สถานที่: แพลตฟอร์มฮอลล์ ชั้น 1

The Emporium Shopping Complex

ห้องโซโซวิต

ความงามของโมคซันโซเมโกโมโน

- การฉายภาพยนตร์สารคดีเกี่ยวกับการออกแบบลายกิโมโน

วันเวลา: 1 มีนาคม 2555

สถานที่: คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

เจ้าคุณทหารลาดกระบัง

Kizuna 11.3.11

การฉายภาพยนตร์เพื่อรำลึกเหตุการณ์แผ่นดินไหวใหญ่โทโฮกุ

ประเทศญี่ปุ่นในวันที่ 11 มีนาคม 2011

วันเวลา: 11 มีนาคม 2555

สถานที่: พารากอนซีนีเพล็กซ์

เวทีสัมมนาสาธารณะ เรื่อง

“แบ่งปันประสบการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติระหว่างญี่ปุ่น-ไทย”

จัดโดย ศูนย์ตีเรกซันนาม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ภายใต้การสนับสนุนของเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เพื่อแลกเปลี่ยน
ความรู้ด้านการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติ ทั้งก่อนและหลัง
ประสบภัยในระยะสั้นและระยะยาว

วันเวลา: 28 มกราคม 2555

สถานที่: คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

การประชุมนานาชาติ เรื่อง

“การสร้างความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียเพื่ออนาคตที่ยั่งยืน”

จัดโดย สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ศูนย์รังสิต ภายใต้การสนับสนุนของเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ
และความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยญี่ปุ่นทั้ง 4 แห่ง คือ
มหาวิทยาลัยอะโอะยะมะ มหาวิทยาลัยมิเอะ มหาวิทยาลัยริทซึเมะคัง
และมหาวิทยาลัยชิซุโอกะ

วันเวลา: 23 - 24 กุมภาพันธ์ 2555

สถานที่: สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ศูนย์รังสิต

photo by Supanit Riansivilai

“ชาโยนาระ” ละครคนเล่นกับหุ่นยนต์

จัดโดย เจแปนฟาว์นเดชั่น มหาวิทยาลัยโอซากา และคณะละครเชอเน็นดง
ร่วมกับ ภาควิชาวิศวกรรมเครื่องกล คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
ภาควิชาภาษาตะวันออก และภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วันเวลา: 15 – 18 มีนาคม 2555 รวมทั้งหมด 10 รอบ

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้นเกือบสามพันคน

สถานที่: ศูนย์ศิลปการละครสตูดิโอ พันธุมโกมล ชั้น 6 อาคารมหาจักรีสิรินธร
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Farewell Message from our Director General

I feel very sad to have to inform you that I will be leaving Bangkok for Tokyo shortly, as I am retiring from The Japan Foundation after 34 years, having reached the mandatory retirement age as of March 31, 2012.

During my second three-year appointment here in Bangkok, I have happily become acquainted with many Thai and foreign friends all of whom have shown me their kind nature and spirit both in the business community and in those communities and societies with which I have been involved.

I would like to express my sincere appreciation for the kind support and cooperation that you have shown to me and The Japan Foundation, Bangkok, while I have been here.

Even though I am gradually fading away from your sight, in my mind part of me will always remain here with you all. I wish you all the very best and I hope to see you again either in Japan or in any other corners of this small world.

With my best regards and love,

Katsumi Kakazu, Ph.D.
Director General,
The Japan Foundation, Bangkok

สาส์นจากผู้อำนวยการ

ผมรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่จะแจ้งให้ท่านทราบว่า ผมจะต้องจากเมืองไทยไปแล้ว เนื่องจากครบเกษียณอายุการทำงานกับเจแปนฟาว์นเดชั่นมาเป็นระยะเวลายาวนานถึง 34 ปี ในวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2555

เวลาสามปีที่ได้รับมอบหมายให้มาทำงานที่กรุงเทพฯ เป็นครั้งที่สอง เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขกับการที่ได้คบหาคุ้นเคยกับมิตรทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศผู้ต่างก็หยิบยื่นมิตรจิตอันดีให้กับผม ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของหน้าที่การงาน และสังคมที่ผมเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

ผมขอขอบคุณอย่างจริงใจต่อการสนับสนุน และความร่วมมือที่ได้รับจากท่าน ทั้งเป็นส่วนตัว และกับเจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ ตลอดระยะเวลาที่ผมประจำการอยู่ที่นี่

ถึงแม้ว่าผมจะมีโอกาสได้พบกับท่านน้อยลง ในใจของผมจะยังคงระลึกถึงทุกท่านเสมอ ขอส่งความปรารถนาดีมายังทุก ๆ ท่าน และหวังว่าเราจะได้พบกันอีก ณ ประเทศญี่ปุ่น หรือ ณ มุมใดมุมหนึ่งของโลกใบเล็กใบนี้

ด้วยความเคารพรักยิ่ง

ดร.คัทซึมิ คาคาซึ
ผู้อำนวยการ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ

Recommended Books & DVDs

Books

Book: พิพิธภัณฑ์ญี่ปุ่น
Author: ฤชดา เมชินทรีย์
Publisher: สำนักพิมพ์ FULLSTOP / 2010

Book: Japan Mission ตอนปฏิบัติการสี่ชมพู
Author: กัญญ์ชลา นาวานุเคราะห์
Publisher: แพรวสำนักพิมพ์ท่องเที่ยวโลก / 2011

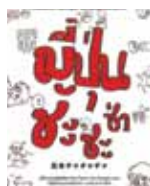
Book: โตเกียววิน ความสุขรายวันของคนคลานช้า
Author: สายฝน ทากาโอกะ
Publisher: แพรวสำนักพิมพ์ท่องเที่ยวโลก / 2011

Book: โตเกียว ก๊วกกิก โกด
Author: พนิดา เอี่ยมศิรินพกุล
Publisher: สำนักพิมพ์ Polkadot / 2010

Book: ญี่ปุ่นจู๊ป
Author: อริสรา ฮายาชิ
Publisher: สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ / 2011

Book: ญี่ปุ่นชะชะซ่า
Author: อริสรา ฮายาชิ
Publisher: สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ / 2011

Book: ญี่ปุ่นได้อีก
Author: อรรถ บุนนาค
Publisher: แพรวสำนักพิมพ์ / 2011

Book: หวีตามญี่ปุ่น
Author: อริสรา ฮายาชิ
Publisher: สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ / 2011

DVDs

Movie: カナリア (Canary)
Director: Shioda Akihiko
Company: Bandai Visual / 2004

Movie: 空中庭園 (Hanging garden)
Director: Toyoda Toshiaki
Company: Pony Canyon / 2004

Movie: 下妻物語 (Kamikaze Girls)
Director: Nakajima Tetsuya
Company: Shogakukan / 2004

Movie: 隠し剣 鬼の爪 (The Hidden Blade)
Director: Yamada Youji
Company: Shochiku / 2004

Movie: スウィングガールズ (Swing Girls)
Director: Yaguchi Shinobu
Company: Fujitelevision / 2004

Movie: チルソクの夏 (Chirusoku no Natsu)
Director: Sasabe Kiyoshi
Company: Kadogawa Entertainment / 2003

Movie: ドッペルゲンガー (Doppelganger)
Director: Kurosawa Kiyoshi
Company: Amusement Entertainment / 2002

Movie: ぼくんち (Bokunchi)
Director: Sakamoto Junji
Company: Shogakukan / 2002

April: *Suspense*

Fri. 20th Apr. 2012 18:30
The Incident
 (事件) 1978
 คดี
 Directed by NOMURA Yoshitaro
 (野村芳太郎)
 139 mins.

Sat. 21st Apr. 2012 15:00
Abduction
 (誘拐) 1997
 คดีลักพาตัว
 Directed by OKAWARA Takao
 (大河原孝夫)
 109 mins.

Fri. 27th Apr. 2012 18:30
Station
 (駅) 1981
 ชานชาลาชีวิต
 Directed by FURUHATA Yasuo
 (降旗康男)
 132 mins.

All films are subtitled in Thai unless specified otherwise
 Free admission at the Seminar Room of the Japan
 Foundation, Bangkok at 18.30 hours.

ทุกเรื่องมีคำบรรยายภาษาไทย ยกเว้นที่ระบุไว้ว่าเป็นภาษาอังกฤษ
 เข้าชมฟรี ที่ห้องสัมมนาใหม่ เจแปนฟาว์นเดชั่น กรุงเทพฯ
 เวลา 18.30 น.

May: *Comedy*

Fri. 4th May 2012 18:30
Adrenaline Drive
 (アドレナリン・ドライブ) 1999
 ขับแบบศึกคัก
 Directed by YAGUCHI Shinobu
 (矢口史靖)
 112 mins.

Fri. 11st May 2012 18:30
Nodojiman - Sing Your Heart Out
 (のど自慢) 1999
 โนะโดะยิมัง ประกวดร้องเพลงมือสมัครเล่น
 Directed by IZUTSU Kazuyuki
 (井筒和幸)
 112 mins.

Fri. 18th May 2012 18:30
Many Happy Returns
 (教祖誕生) 1993
 หลวงพ่อมาแล้ว
 Directed by TENMA Toshihiro
 (天間敏広)
 95 mins.

Sat. 19th May 2012 15:00
Kikujiro
 (菊次郎の夏) 1999
 จิกุจิโร่
 Directed by KITANO Takeshi
 (北野 武)
 121 mins.

Fri. 25th May 2012 18:30
My Secret Cache
 (ひみつの花園) 1997
 ขุมทรัพย์ของฉัน
 Directed by YAGUCHI Shinobu
 (矢口史靖)
 83 mins.

June: Yamada Yoji

Fri. 1st Jun. 2012 18:30
A Class to Remember
 (学校) 1993
 โรงเรียน
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋二)
 120 mins.

Sat. 2nd Jun. 2012 15:00
A Class to Remember II
 (学校II) 1996
 โรงเรียน 2
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋二)
 122 mins.

Fri. 8th Jun. 2012 18:30
The Rainbow Seeker
 (虹をつかむ男) 1996
 ชายผู้ไขว่คว้าสายรุ้ง
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋二)
 120 mins.

Fri. 15th Jun. 2012 18:30
Hearts and Flowers for Tora
 (寅次郎 あじさいの恋) 1982
 มาลัยรักของโทะรา
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋次)
 110 mins.

Sat. 16th Jun. 2012 15:00
Tora-san goes Religious
 (男はつらいよ! 口笛を吹く寅次郎) 1983
 โทะราซังหลงพีที่รัก
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋次)
 107 mins.

Fri. 22nd Jun. 2012 18:30
Tora-san goes North
 (男はつらいよ! 知床慕情) 1987
 บันทึกผจญภัยบนดงหนาว
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋次)
 107 mins.

JAPAN FOUNDATION

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชั่นซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่า ให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่น และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of the Japan Foundation, established by the Japanese government in 1972, to assist in its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand.

Japan Letter is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan Letter can also be read on site at www.jfbkk.or.th

@JFBKK

www.facebook.com/jfbangkok

คุณอยากอ่านอะไรในญี่ปุ่นสาร? คุณคิดเห็นอย่างไรกับญี่ปุ่นสาร?
 โปรดส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของคุณมาได้

What do you want to read about and see in Japan Letter?

Please send your suggestion and comment to:

Email: japanletter@jfbkk.or.th

Tel: 02 260 8560-4 Fax: 02 260 8565

The Editor of Japan Letter
 The Japan Foundation, Bangkok
 Serm Mit Tower 10th FL. 159 Sukhumvit Soi 21
 (Asokmontri Rd.), Bangkok 10110

Copyright 2012 The Japan Foundation, Bangkok All rights reserved.

No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2555 ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

Fri. 29th Jun. 2012 18:30
Tora-san takes a Vacation
 (寅次郎の休日) 1990
 วันหยุดของโทะราจิโร
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋次)
 105 mins.